

Het is de moeite waard!

Trouw, een kracht
die de tijd verslaat

ANDRÉS CÁRDENAS MATUTE (ed.)

Andrés Cárdenas Matute

HET IS DE MOEITE WAARD!

TROUW, EEN KRACHT DIE DE TIJD VERSLAAT

www.opusdei.org

Inhoud

- Inleiding
- "Het is de moeite waard" (I): Een kracht die sterker is dan tijd
- "Het is de moeite waard" (II): Gezegend degene die op de Heer vertrouwt
- "Het is de moeite waard" (III): De tijd tot onze bondgenoot maken
- 'Het is de moeite waard' (IV): Van geslacht op geslacht
- 'Het is de moeite waard' (V): In zijn oorspronkelijke zuiverheid, in zijn stralende nieuwheid

Inleiding

Trouw, dit woord lijkt op het eerste gezicht misschien te balanceren tussen twee polen. Enerzijds is het duidelijk dat geen enkel groot project — zoals dat van het eigen leven — kan bestaan zonder het vermogen om door de tijd heen koers te kiezen en richting aan te houden. Anderzijds kan het woord 'trouw' bij ons, misschien door een misverstand over zijn ware betekenis, een vage idee oproepen van vastgeroest zijn of rigiditeit: als een soort afscherming tegen de nieuwigheden die het leven altijd met zich meebrengt.

Jezus lost deze spanning op in een van de gelijkenissen van het Evangelie. Wanneer hij ieder van de dienaren «goed en trouw» noemt die, nadat zij van hun heer — die op reis ging — een som geld hadden ontvangen, die niet uit angst verbergen, maar het risico nemen om ermee te gaan handelen (vgl. Mt 25,14–30). Inderdaad slagen deze dienaren erin een zekere rijkdom te vergaren, al zien we aan het einde van de gelijkenis dat de Heer weinig om de cijfers geeft. De trouw die hij in hen prijst, heeft het beste van beide polen verenigd: de dienaren hebben de onzekere realiteit van het leven niet willen vermijden en door de tijd heen iets verwezenlijkt; het ontvangen kapitaal hebben ze geïnvesteerd in hun eigen geluk en in dat van anderen.

In het licht van de pastorale brief van de prelaat van het Opus Dei over trouw van 19 maart 2022 behandelen deze bladzijden enkele gebieden die horen bij deze innerlijke houding: beginnend met een filosofisch-theologisch perspectief, dan met het Bijbelse begrip ervan, om vervolgens verschillende aspecten in ons persoonlijke en institutionele leven door de tijd heen verder uit te pakken.

De korte tocht door de vijf hoofdstukken waaruit dit boek bestaat, getuigt van de overtuiging dat het de moeite waard is om de trouw te beleven, in woorden die de heilige Jozefmaria vaak herhaalde: «het is de moeite waard». Vandaar de titel die deze overwegingen samenbrengt. Trouw zijn is de moeite waard, ook omdat het alle vreugden op deze weg waard is.

[Terug naar inhoud](#)

"Het is de moeite waard" (I): Een kracht die sterker is dan tijd

‘Wie kijkt er niet naar de zon wanneer die ondergaat? Wie kijkt er niet naar een komeet als die uiteenspat? Wie luistert er niet naar een klok wanneer die luidt voor een of andere gebeurtenis?’ Deze vragen stelde zich een 17e-eeuwse Engelse dichter die beseftte dat we zulke gebeurtenissen – zoals die aan het firmament – niet als iets onpersoonlijks of toevalligs opvatten. En omdat hij aanvoelde dat er bij al zulke ervaringen altijd iemand, een ander, betrokken is, omdat hij inzag dat ze altijd een mogelijke relatie verbergen, concludeerde hij: ‘No man is a whole island by himself. (...) Vraag daarom nooit voor wie de klok luidt; ze luidt voor jou’.[1]

Een beweging die tussen twee (personen) in een spiraal omhoog gaat

Wij maken allemaal deel uit van een web van relaties dat ons in deze wereld heeft verwelkomd en ondersteund. En precies daar, in die persoonlijke banden, kan de trouw ontstaan. Hoewel de term *trouw* in heel verschillende betekenissen wordt gebruikt, ‘is het erg belangrijk’, schrijft de prelaat van het Opus Dei, ‘om de trouw te bezien in de relatie tussen personen, in het diepst menselijke aspect: de liefde’.[2] We hebben elkaar niet alleen nodig om materieel te overleven, maar ook om gelukkig te zijn. ‘Omdat we een sociaal dier zijn, is de ene mens aan de andere van nature al datgene verschuldigd zonder hetwelk de instandhouding van de samenleving onmogelijk zou zijn’, begint Thomas van Aquino. Het is waar dat de eerste steun die we nodig hebben meestal van materiële aard is, of om te overleven, maar we moeten elkaar ook steunen op onze weg naar de toekomst, we moeten weten dat we deel uitmaken van dezelfde keten die vol hoop wordt voortgezet. Daarom vervolgt de heilige Thomas: ‘de menselijke samenleving zou niet mogelijk zijn als we elkaar niet zouden vertrouwen’.[3]

Er wordt gezegd dat onze tijd meer gekenmerkt wordt door de persoonlijke zoektocht naar totale autonomie dan door de erkenning dat onze handelingen verbonden zijn met de mensen om ons heen; men zegt ook dat we liever de illusie hebben volledig zelfvoorzienend te zijn dan te erkennen dat we anderen nodig hebben. De houdingen die ons ertoe aanzetten ons te isoleren – en die we in meer of mindere mate bij onszelf aantreffen – vormen een eerste barst die we moeten dichten als we het over trouw hebben.

Hoewel er enkele deugden zijn die niet rechtstreeks te maken hebben met de directe relatie met andere mensen, zoals de sterkte of de matigheid, zijn er echter ook deugden die alleen in relaties voorkomen. De trouw in het bijzonder is er daar één van, omdat het een heen-en-weerbeweging is tussen twee personen: het

houdt in dat je aan de ene kant gelooft dat de ander, die je vóór je hebt, goede bedoelingen met je heeft; het houdt in dat je je eigen leven opbouwt met de overtuiging dat die ander nu van je houdt en dat ook in de toekomst zal blijven doen. In die zin ontstaat onze trouw in eerste instantie in de ander, hangt ze in eerste instantie niet van onszelf af; en zo'n deugd breekt met onze neiging tot zelfgenoegzaamheid en nodigt ons uit tot een nederige openheid hetgeen, zoals paus Franciscus aangeeft, 'altijd iets van een risico en een gedurfd waagstuk met zich mee brengt'.^[4] Er ontstaat dan een beweging die, tussen twee personen, beetje bij beetje omhoog spiraalt naar een gedeeld en gelukkig leven. Degenen die deze dynamiek van trouw aangaan, hebben nog lang niet de rust van een eindpunt bereikt; ze beginnen eerder aan de duizeling van het leven, de beweging van degenen die onderweg zijn, maar die iemand naast zich hebben op wie ze kunnen rekenen als ze het nodig hebben. 'De trouw is als een kracht die de tijd overwint, niet door starheid of traagheid, maar op een creatieve manier.'^[5]

Theresia van Jezus en Jezus van Theresia

Als we de media volgen, een enquête bekijken of over onze eigen ervaringen nadenken, worden we misschien gemotiveerd om in te zien hoe dringend belangrijk het is de schoonheid van de trouw opnieuw te ontdekken, die een goed is voor een mens, die geluk met zich meebrengt. We voelen de noodzaak om dit opnieuw te ontdekken in het huwelijk, in het gezin, in de relatie met God en, in het algemeen, in elke persoonlijke relatie.^[6] Hiervoor kunnen we enerzijds op de hulp van de Heer rekenen. En aan de andere kant op het verlangen naar een creatieve trouw die we bij veel mensen, ook bij onszelf, bespeuren; 'een trouw die een vrije beantwoording is aan de genade van God, die beleefd wordt met vreugde en ook met een goed humeur'.^[7] Ons hart is niet tevreden met een absoluut autonoom leven, in eenzaamheid, want 'een menselijk leven is geen geïsoleerd leven, het is vervlochten met dat van anderen. Geen mens is als een vers dat op zichzelf staat'.^[8] En evenmin is ons hart tevreden met een statisch, voorspelbaar leven, wat onwaardig is voor iets wat leeft.

Soms kan dit alles ons een bijna onbereikbaar verlangen lijken, iets wat onze krachten te boven gaat. En dat is niet helemaal zonder reden: ieder van ons, als we alleen op onszelf rekenen, is zwak, want we hebben voeten van klei; bovendien kan trouw alleen tot stand komen tussen twee. Maar juist de ervaring van onze zwakheid weerhoudt ons ervan om alleen op onze goede verlangens of talenten te vertrouwen. De woorden van sint Paulus komen ons te hulp: 'Alles vermag ik in Hem die mij kracht geeft' (*Fil 4,13*). Met zijn liefde die ons wordt aangeboden voordat we erom kunnen vragen, wat er ook gebeurt en wat we ook doen, geeft God zichzelf als de bron van onze trouw aan Hem en aan de andere personen.

We herinneren ons, misschien vooral in moeilijke tijden, het vertrouwen dat de Heer in ons heeft gesteld, te beginnen bij onze geboorte – dat we leven is zijn keuze – en vervolgens met ons doopsel en alle keren dat God ons zijn liefde, zijn nabijheid en zijn licht op onze weg heeft laten zien. Hoewel onze uitverkiezing van de kant van God eeuwig is geweest, wordt zijn vertrouwen in ons door de tijd heen gerealiseerd: in ons binnenste moet het besef dat we van dat voorrecht hebben groeien.

Maar wanneer we alleen met onze eigen krachten trouw willen zijn, wanneer we afstand nemen van de relatie die de bron is van de trouw, dan ervaren we Gods vertrouwen niet langer. Dan verliezen we de herinnering aan de gaven die we hebben ontvangen, zoals die wijnbouwers die vergaten dat ze werkten omdat de eigenaar hen was gaan zoeken, en niet vanwege hun eigen verdiensten (vgl. *Mt* 21,33-46). Dan merken we alleen het moeizame en ontoereikende karakter van onze inspanningen. Beetje bij beetje kunnen we gaan klagen, een ontsnapping zoeken, ontrouw worden in kleine dingen. Dit kan ook op een meer heimelijke manier binnensluipen in onze gewoonte om met de Heer te leven, we proberen ons geweten te sussen, we worden lauw. We verliezen de nieuwheid van de ander, de verrassing van zijn gezicht, de creativiteit die een persoonlijk wezen altijd in zich draagt.

In feite kunnen we trouw zijn omdat God ons vertrouwt. Zo zijn de heiligen trouw geweest. Over de heilige Teresa van Avila wordt gezegd dat ze op een dag, toen ze in het klooster van de Menswording was, de trap afliep en een kind tegenkwam dat naar haar lachte. Verbaasd om een kleine jongen in het klooster te zien, vroeg ze hem: 'En wie ben jij?' Waarop het kind antwoordde met een andere vraag: 'En wie ben jij?' De heilige antwoordde verbaasd: 'Ik ben Teresa van Jezus'.

En het kind zei met een glimlach: 'Nou, ik ben Jezus van Teresa'. Zo'n relatie, tussen twee personen, is de sfeer waarin de trouw ontstaat, ook onze trouw aan God: 'Een christen is nooit alleen omdat hij in een voortdurend contact met God leeft die bij ons en in de hemel is'.^[9]

De trouw van de kinderen van God

'De deugd van trouw is ten diepste verbonden met de bovennatuurlijke gave van het geloof, en wordt een uitdrukking van de standvastigheid die kenmerkend is voor hen die hun hele leven op God hebben gebaseerd', zegt Benedictus XVI. En hij vervolgt: 'In het geloof vinden we in feite de enige garantie voor onze standvastigheid (vgl. *Jes* 7,9), en alleen op basis van het geloof kunnen ook wij echt trouw zijn'.^[10]

Nu we de trouw van God hebben overwogen, die voorafgaat aan de trouw die we voor onszelf willen, kunnen we drie gebieden noemen waarop we onze trouw sterker kunnen maken: de ervaring van de vreugde om als vrije personen, in Christus, bij de Vader te horen; de verdieping van onze persoonlijke identificatie met zijn wil, die eveneens persoonlijk is, en die altijd een geschenk aan ons is; en de beleving van de broederlijke relatie die ontstaat tussen degenen die trouw willen zijn.

Op de eerste plaats behoren we aan God toe; maar niet als iets passiefs, maar als levende wezens, als vrije personen, die zowel in staat zijn lief te hebben alsook open te staan voor de liefde van een ander. En God heeft zichzelf ook persoonlijk aan ons gegeven, in zijn trinitaire liefde. Daarom willen we de Heer en onszelf steeds beter leren kennen, zodat we gedrenkt in dit goddelijk kindschap kunnen genieten, lijden, werken en omgaan met anderen. Zoals we in de droom van de Jakobs ladder, volgens de interpretatie van de heilige Johannes van het Kruis, méér afdalen in de diepten van onze ziel naarmate we meer opstijgen in onze kennis en liefde voor God.^[11] God steeds beter leren kennen brengt ons dichterbij onszelf, omdat we het werk van zijn hand zijn; en tegelijkertijd kan een

diepere kennis van zijn schepping, vooral van onszelf, ons vervullen met verwondering en liefde voor de Schepper. Laten we daarom graag het advies van de heilige Jozefmaria opvolgen in het laatste punt van *De Weg*: ‘Word verliefd, en je zult *Hem* niet verlaten’[12], dat de zalige Alvaro aanvulde door het om te draaien: ‘Verlaat *Hem* niet, en je zult verliefd worden’.[13] Ons verlangen om Hem op de voet te volgen, soms tegen de stroom in, is genoeg voor de Heer om ons een hernieuwd verlangen in te storten om ons hart verliefd te houden.

Op de tweede plaats weten we dat, om Gods vertrouwen in ons vrucht te laten, de liefde voor Hem in feite een weg is naar onze identificatie met Jezus Christus. Maar om dit te bereiken hebben we ook zijn hulp nodig. Niemand kan God immers Vader noemen of zichzelf als zijn kind beschouwen, behalve in Jezus Christus. Maar ook al delen we allemaal in hetzelfde leven van Jezus, ieder van ons doet dat op een persoonlijke manier. God heeft ieder van ons bijzondere talenten en deugden gegeven, een unieke persoonlijkheid, een heel eigen kijk op de wereld. Daarom is onze trouw aan God niet iets eenvormigs, alsof ze uit een gietvorm komt, maar ze is persoonlijk, uniek, gesmeed in ons eigen leven. Daarom heeft het geen zin om onszelf met iemand te vergelijken, noch om ons door iemand beoordeeld te voelen aan de hand van vaste modellen. ‘De trouw is trouw aan een verbintenis van liefde, en liefde voor God is de ultieme zin van de vrijheid. Deze vrijheid van geest geeft het vermogen om lief te hebben wat gedaan moet worden, zelfs wanneer dat offers vergt, en dan kunnen we ervaren wat Jezus ons verzekert: *Neemt mijn juk op uw schouders en leert van Mij, Ik ben zachtmoedig en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uw zielen, want mijn juk is zacht en mijn last licht (Mt 11,29-30).*’[14]

En ten derde zijn we als kinderen van God allemaal broers en zussen; en als onderdeel van zijn gewone voorzienigheid – de manier waarop Hij voor ons zorgt – delen we allemaal evenveel in zijn goddelijk vaderschap: we helpen God allemaal een handje door goede vaders en goede moeders voor anderen te zijn. In feite kunnen we geen eenzame auteurs van ons leven zijn, maar zijn we co-auteurs met de mensen om ons heen; we zijn de hoofdpersonen van ons eigen verhaal en tegelijkertijd maken we deel uit van de verhalen van anderen in het grote boek van het leven. Zo is het te begrijpen dat de trouw van de mensen om ons heen afhangt van die van onszelf. En omgekeerd: als tegenwicht voor onze zwakheid is er de kracht van de anderen. De aandacht en zorg die uit onze trouw voortkomen kunnen daarom in de eerste plaats gericht worden op de mensen in onze eigen, natuurlijke en bovennatuurlijke, familie en vervolgens uitgebreid worden naar de andere leden van de Kerk. En omdat alle zielen voor ons van belang zijn – ‘honderd zielen van de honderd’[15] – zijn ze gericht op de heiligheid van allen die de Heer op ons pad brengt: dit is de beste manier om onze eigen trouw te verzekeren, zoals bij een moer en borgmoer.

[1] John Donne, *Devoties voor onverwachte gelegenheden/gebeurtenissen*, Meditatie XVII.

[2] Mgr. Fernando Ocariz, *pastorale brief*, 19-3-2022, nr. 1.

[3] Heilige Thomas van Aquino, *Summa theologica*, II-II, c. 109, r. 1.

[4] Paus Franciscus, *Amoris laetitia*, nr. 132.

[5] Guillaume Derville, 'Op het feest van de heilige Jozef: een trouw die hernieuwd wordt', op opusdei.org: *A Renewed Faithfulness* (Engelstalig).

[6] Vaak worden 'loyaliteit' en 'trouw' als synoniem gebruikt. Die eerste deugd is echter niet noodzakelijkerwijs gebaseerd op het vertrouwen dat voortkomt uit de liefde van de ander, maar op aspecten die meer te maken hebben met de rechtvaardigheid. Daarom heeft de 'loyaliteit' niet altijd betrekking op een andere persoon, maar op ideeën, waarden of instellingen.

[7] Mgr. Fernando Ocáriz, *pastorale brief*, 19-3-2022, nr. 4.

[8] Heilige Jozefmaria, Christus komt langs, nr. 111.

[9] *Ibid*, nr. 116.

[10] Benedictus XVI, Toespraak, 11-6-2012.

[11] Vgl. heilige Johannes van het Kruis, *De donkere nacht van de ziel*, II, 8, 5.

[12] Heilige Jozefmaria, *De Weg*, nr. 999.

[13] Zalige Alvaro del Portillo, *pastorale brief*, 19-3-1992, nr. 50.

[14] Mgr. Fernando Ocáriz, *pastorale brief*, 19-3-2022, nr. 8.

[15] Vgl. heilige Jozefmaria, *Vrienden van God*, nr. 9.

[Terug naar inhoud](#)

"Het is de moeite waard" (II): Gezegend degene die op de Heer vertrouwt

Op sommige audioapparaten hebben we bij de beschrijving van de functies misschien de letters "hi-fi" zien staan. *High fidelity* is een garantie dat het gereproduceerde geluid heel dicht bij het origineel staat. Het doel, zowel voor de spreker als voor de luisteraar, is om contact te kunnen hebben met het oorspronkelijke geluid, met de eerste opname, zonder die te veranderen. Hier wordt 'trouw' opgevat als nauwkeurigheid, als het vermogen om iets intact te houden. In de cultuur van het oude Midden-Oosten, waar Gods openbaring aan het volk Israël plaatsvond, verschilt het begrip trouw echter enigszins van dit gebruik. Trouw wordt niet gekoppeld aan nauwkeurigheid, maar de nadruk ligt op andere aspecten zoals degelijkheid, stabiliteit of duurzaamheid in de tijd, betrouwbaarheid, loyaliteit en waarachtigheid. Bovendien is trouw in bijbelse taal ook nauw verbonden met de barmhartigheid van God de Vader, een aspect waardoor het niet zo zinvol is om over nauwkeurigheid te spreken.

Niet zoals de andere goden

Als we in de Heilige Schrift naar een volledige definitie van trouw zoeken, zullen we die niet vinden. Maar als we ons tot de heilige boeken wenden om ons af te vragen wie trouw is, geven zowel het Oude als het Nieuwe Testament een duidelijk antwoord: God is trouw (vgl. *Deut 32,4; 1 Kor 1,9; 1 Thess 5,24* en anderen). Wat betekent het dat God trouw is? Waarom is de trouw een karakteristiek van de Heer die zo vaak wordt benadrukt?

Aan de ene kant is de God van Israël trouw in tegenstelling tot de goden van de naburige volken. 'God is het fundament van de hoop; niet zomaar een god.'^[1] De heidense mythen tonen ons goden die zich wispelturig en grillig gedragen; soms zijn ze goed, soms zijn ze slecht, je weet nooit hoe ze zullen reageren. Daarom is het onredelijk om op hen te vertrouwen. In Egypte en Mesopotamië werden de goden bijvoorbeeld vaak afgebeeld in de vorm van een stier, een leeuw, adelaar, draak of andere dieren. Deze goden werden dan ook vereerd met gedragingen die lijken op wat wij zouden doen tegenover een dreigend dier: zijn honger stillen, zijn woede bedaren of gewoon zijn rust niet verstoren.

Dit is niet het geval in Israël. De wet van Mozes verbiedt juist om de Heer onder allerlei gedaanten voor te stellen (vgl. *Ex 20,4; Lev 19,4*). De God van Israël aanvaardt offers en offergaven, maar Hij doet dat niet omdat Hij ze nodig heeft of omdat Hij er afhankelijk van is (vgl. *Ps 50,7-15; Dan 14,1-27*). In tegenstelling tot de valse goden, betekent de trouw van de Heer dat Hij niet grillig en wispelturig is, dat we op de een of andere manier kunnen verwachten hoe Hij zal handelen.

Tegelijkertijd impliceert deze trouw niet dat de Heer een vast gedragspatroon volgt of dat zijn manier van ingrijpen in de geschiedenis repetitief is. God is vrij, transcendent en soeverein, 'Hij is zelf alle beweging en alle schoonheid en alle grootheid'[2], zodat zijn trouw aan het verbond niet betekent dat Hij niet verrassend kan zijn (vgl. *Jes 43,16-19*). Hij kan ons verbazen of verbijsteren. God zegt bij monde van de profeet Jesaja: Want mijn gedachten zijn niet uw gedachten, en uw wegen niet mijn wegen, zo luidt de godsspraak van Jahwe, want zoals de hemel hoger is dan de aarde, zo gaan ook mijn wegen uw wegen te boven, en mijn gedachten uw gedachten' (*Jes 55,8-9*). God redt zijn volk altijd, maar Hij doet dat niet altijd op dezelfde manier. Dus 'Hij kan met zijn nieuwigheid altijd ons leven en onze gemeenschap vernieuwen en ook al maakt de christelijke boodschap donkere tijden en kerkelijke zwakten door, zij veroudert nooit.'[3]

Behalve dit verschil is een veel voorkomende misvatting in de relatie van de mens met God dat we Hem willen beïnvloeden of gebruiken naar eigen goeddunken. Daarom waren waarzeggerij en soortgelijke praktijken in Israël streng verboden (vgl. *Lev 19,26,31*). Dat God trouw is aan zijn woord betekent niet dat zijn manier van handelen altijd hetzelfde is, en bijgevolg voorspelbaar en controleerbaar voor ons mensen. We kunnen er zeker van zijn dat Hij altijd van ons zal houden, ook al weten we vaak niet hóe Hij dat doet. Zijn logica overtreft altijd de onze. Soms geeft Hij ons meer dan Hij beloofd heeft, of vervult Hij een profetie op een ongebruikelijke manier. 'Er is niets starrs of statisch aan trouw; ze is creatief.'[4]

Een God die 'rijk is aan barmhartigheid en trouw'

De Bijbel verzekert ons dat de Heer, in tegenstelling tot de valse goden van de naburige volkeren, trouw is; hoewel de geïnspireerde tekst dit in feite vooral beklemtoont in tegenstelling tot de trouw van de mensen: 'de Heerlijkheid van Israël liegt niet en kent geen berouw; Hij is immers geen mens dat Hij terug zou komen op een besluit!' (*1 Sam 15,29*). In tegenstelling tot onze ervaring met mensen spreekt de Heer altijd de waarheid, Hij komt niet terug op zijn beloften: 'God is geen mens, Hij liegt niet, Hij is geen mensenkind, Hij krijgt van zijn woord geen spijt. Hij zou zeggen en niet doen? Hij zou beloven en niet volbrengen?' (*Num 23,19*). Alleen God is absoluut standvastig en betrouwbaar; op Hem kan men bouwen met de zekerheid niet teleurgesteld te worden. Daarom kan Benedictus XVI zeggen: 'Terwijl alles voorbijgaat en verandert, gaat het Woord van de Heer niet voorbij. Als de wisselvalligheden van het leven maken dat we ons verloren voelen en alle zekerheid lijkt in te storten, dan kunnen we rekenen op een kompas om ons te oriënteren, dan hebben we een anker dat ons ervoor behoedt af te drijven'.[5]

Het boek Exodus vertelt ons dat God op de berg Sinai het verbond met zijn volk hernieuwde, na de zonde van het gouden kalf. Maar voordat Hij Mozes voor de tweede keer de tafelen van de wet gaf, ging God hem voorbij en riep: 'Jahwe! Jahwe is een barmhartige en medelijdende God, lankmoedig, groot in liefde en trouw.' (*Ex 34,6*). Deze woorden worden vaak beschouwd als een tweede openbaring van Gods naam, na de openbaring die enige tijd eerder, ook aan Mozes, had plaatsgevonden. Deze beschrijving van hoe God is vinden we met kleine variaties vaak herhaald in andere tekstgedeelten in verschillende boeken van het Oude Testament.[6] Daarom zegt de heilige Jozefmaria: 'Als je de heilige Schrift leest zul je voortdurend de barmhartigheid van God ontdekken. (...) We kunnen ons heel veilig voelen bij de barmhartigheid van de Heer!'.[7]

Israël weet dat zijn Heer barmhartig en trouw is, niet alleen omdat Hij dat op de Sinaï tegen Mozes zei, maar vooral omdat het volk dat in zijn eigen geschiedenis aan den lijve heeft ondervonden. God heeft deze eigenschap van zijn trouw niet alleen getoond door haar te verkondigen, maar door haar in zijn daden te laten zien. Gods trouw is een ervaring van de verlossing die Israël in de loop der tijd heeft beleefd. ‘Jahwe, Gij zijt mijn God, U verheerlijk ik, uw naam prijs ik. Want Gij hebt uw wonderbare raadsbesluiten uitgevoerd, vaststaand en standvastig van oudsher’ (*Jes 25,1*). De daden van God tonen zijn trouw; Israël getuigt keer op keer dat zijn barmhartigheid niet verdwijnt als de mensen ontrouw zijn. ‘Overvloed geeft Hij, de Heer: tot in eeuwigheid is zijn genade, van geslacht tot geslacht is zijn trouw’ (*Ps 100,5*). Maria drukt in het Magnificat deze wezenstrek van God uit, die zo duidelijk is voor iedereen die de Bijbelse geschiedenis kent. De moeder van Jezus prijst God omdat Hij haar nederigheid heeft opgemerkt, omdat Hij grote dingen aan haar heeft gedaan, ‘gedachtig zijn barmhartigheid voor eeuwig, tegenover Abraham en zijn geslacht, gelijk Hij had gezegd tot onze vaders’ (*Lc 1,54-55*). De heilige Johannes Paulus II heeft gezegd: ‘in het Magnificat, een waarlijk theologische lofzang omdat ze Maria's ervaring van het gelaat van God openbaart, is God niet alleen de Machtige, voor wie niets onmogelijk is, zoals Gabriël had verklaard (vgl. *Lc 1,37*), maar ook de Barmhartige, die in staat is tot tederheid en trouw tegenover iedere mens’.[8]

In Jezus gaan de beloften in vervulling

De trouw is een karakteristiek attribuut van God in zijn relatie met de mensen, vooral met zijn volk op basis van het verbond. En om de kracht van dit verbond te beschrijven, gebruiken de profeten een aantal beelden. Eén daarvan is dat van het huwelijk, dat we vooral uitgewerkt zien in de boeken van Hosea, Jeremia en Ezechiël. Dit beeld benadrukt de barmhartigheid van de Heer, die bereid is om te vergeven en het verbond te herstellen ondanks de herhaaldelijke ontrouw van Israël. Een ander beeld is dat van het vader- en moederschap. Het boek Jesaja gebruikt het meerdere keren, op een ontroerende manier, om te benadrukken hoe God zijn volk nooit in de steek zal laten: ‘Sion zei: “Jahwe heeft mij verlaten, de Heer heeft mij vergeten.” Zal een vrouw haar zuigeling vergeten. Een liefhebbende moeder het kind van haar schoot? En zelfs als die het zouden vergeten, Ik vergeet u nooit! Zie, in mijn handpalmen heb Ik u geschreven’ (*Jes 49, 14-16*).

Jezus haakt aan bij heel deze erfenis van trouw en barmhartigheid, zoals die in het Oude Testament verwoord is, om te openbaren dat dit goddelijk handelen in zijn persoon wordt voortgezet. Zo herhaalt de Heer in zijn klaagzang tegenover de menigte het orakel van Jesaja waarmee Hij ons eraan herinnert dat God ons nooit vergeet: ‘Jerusalem, Jerusalem, dat de profeten doodt en stenigt die tot u zijn gezonden! Hoe dikwijls heb Ik uw kinderen willen verzamelen, zoals een kloek haar kuikens verzamelt onder haar vleugels, maar gij hebt niet gewild’ (*Mt 23,37*). Jezus Christus voelt zich gegriefd door de weerspanning van de mensen, door de hardheid van hun hart, tegenover de vasthoudendheid – de trouw – van de liefde van God.

Jezus wordt ook geïnspireerd door een tekst van de profeet Jesaja waarin die zegt dat Israël de wijngaard van de Heer is (vgl. *Jes 5,7*), en zo vat Hij de geschiedenis van Gods trouw tegenover de menselijke ontrouw samen door de parabel van de misdadige wijnbouwers te vertellen (vgl. *Mt 12,1-12*). Daarin besluit de eigenaar

van de wijngaard, nadat verscheidene dienaren hem alsmaar de vruchten waar hij recht op had geweigerd hadden, als laatste redmiddel zijn zoon te sturen. Maar de wijnbouwers doden hem. Op dezelfde manier is de komst van Jezus, de eniggeboren Zoon van God, en zijn dood aan het kruis de volmaakte uiting van de trouw en barmhartigheid van de God van Israël; nadat Hij Hem gezonden heeft om voor ons te sterven, kan God niets groters meer doen (vgl. *Heb* 1,1-2).

De apostelen waren zich tijdens hun prediking bewust van de relatie tussen het paasmysterie van Christus – zijn lijden, dood en verrijzenis – en Gods trouw aan zijn oude beloften. Jezus is ‘Amen, de getrouwe en waarachtige getuige’ (*Apok* 3,14), vertelt het boek Openbaring ons. In de tweede brief van Paulus aan de Korintiërs vinden we de meest expliciete verklaring hiervan: ‘God staat er borg voor: het woord dat wij tot u spreken is niet tegelijk ja en nee. De Zoon Gods, Christus Jezus, die door ons onder u is verkondigd, door mij en Silvánus en Timoteüs, Hij was niet “Ja” en “Nee”; in Hem was slechts “Ja”. Want alle beloften van God zijn in Hem waargemaakt’ (*2 Kor* 1,18-20). En deze overtuiging is opgenomen in het geloof van de Kerk, die voortdurend heeft verkondigd dat Jezus de trouwe vervulling is van alles wat God heeft beloofd (vgl. *1 Kor* 15,3-4).

Al zijn wij niet trouw, Hij blijft trouw

Met betrekking tot degenen die tijdens zijn aardse leven niet in Christus geloofden, drukt Paulus zich als volgt uit, waarbij hij de nadruk legt op de grootheid van de Heer: ‘Gij zegt dat sommigen van hen ontrouw zijn geworden? Dan vraag ik u: kan hun ontrouw Gods trouw tenietdoen? Dat nooit!’ (*Rom* 3, 3-4). Op God kunnen we volledig vertrouwen. ‘Mogen dan anderen hun kracht in strijddarren zoeken, in paarden – óns gaat dit éne slechts aan: de naam van Jahwe, onze God’ (*Ps* 20,8), zegt de psalmist, waarmee hij zijn vertrouwen in de Heer uitspreekt in plaats van in menselijke strategieën voor de strijd. ‘Want wie is er God, behalve Jahwe; wie een rots dan Hij, onze God?’ (*2 Sam* 22,23), zo zegt de Heilige Schrift in de zogenaamde lofzang van David. Alleen van God kan gezegd worden dat Hij de Rots is waarop je zonder angst kunt steunen en bescherming zoeken. De toepassing van de term “Rots” op God komt zo vaak voor in het Oude Testament[9], dat men soms gewoon “de Rots” zegt en dan begrijpt men, dat men het over Hem heeft. Door te hameren op de trouw van God en deze vaak af te zetten tegen de wispelturigheid van de mensen, lijkt de Heilige Schrift niet veel ruimte te laten voor de menselijke trouw. Maar in plaats van een pessimistische kijk op de krachten van de mens, is het een realistische en diepgaande bevestiging van onze zwakheid tegenover zijn macht. Dit maakt het gemakkelijker om dit harde orakel van Jeremia te begrijpen: ‘Vervloekt is hij die op mensen vertrouwt, die steunt op een schepsel en zich afkeert van Jahwe. Hij is een kale struik in de steppe; nooit krijgt hij regen. Hij staat op dorre woestijngrond in een onvruchtbaar, verlaten gebied. Gezegend is hij die op Jahwe vertrouwt en zich veilig weet bij Hem. Hij is een boom aan een rivier met wortels tot in het water. Hij heeft geen last van de hitte, zijn bladeren blijven groen. Een tijd van droogte deert hem niet, hij blijft vrucht dragen’ (*Jer* 17,5-8).

Het is belangrijk om te begrijpen dat mensen niet trouw kunnen zijn in dezelfde zin als God trouw is. Het antwoord van de mens op de trouw van de Heer is niet een onberispelijk, perfect gedrag, maar geloof (vgl. *Gen* 15,6; *Heb* 11,1). Feit is, dat in het Hebreeuws hetzelfde werkwoord wordt gebruikt om te zeggen dat God trouw is en om te zeggen dat een mens in Hem gelooft. Het Nieuwe Testament

noemt degenen die op Jezus Christus vertrouwen ‘gelovigen’ (vgl. *Hand*10,45). Wat de Heer van ons wil, is niet dat we zo standvastig en trouw zijn als Hij, wat onmogelijk zou zijn, maar dat we al ons vertrouwen op Hem stellen, zoals Maria deed en zoals de heiligen hebben gedaan, ‘want Hij die de beloften deed is betrouwbaar’ (*Heb* 10,23). En bovenal wil de Heer dat we onze zonden erkennen en Hem om vergeving vragen. ‘Als we beweren zonder zonde te zijn, bedriegen we onszelf en woont de waarheid niet in ons’, zegt de eerste brief van Johannes. ‘Als we onze zonden belijden, is Hij zo getrouw en genadig, dat Hij onze zonden vergeeft en ons reinigt van alle kwaad’ (1 *Joh* 1,8-9). Ook al zijn we zondaars, de Heer laat ons nooit alleen. ‘Als wij ontrouw zijn, blijft Hij trouw: Zichzelf verloochenen kan Hij niet’ (2 *Tim* 2,13).

‘Onze trouw is niet meer dan een antwoord op de trouw van God. God die trouw is aan zijn woord, die trouw is aan zijn belofte.’^[10] In diezelfde geest heeft de prelaat van het Opus Dei gezegd: ‘Het geloof in de trouw van God geeft kracht aan onze hoop, ook al brengt onze persoonlijke zwakheid ons er soms toe niet helemaal trouw te zijn in kleine dingen en bij gelegenheid misschien ook in grote dingen. De trouw bestaat er daarom in om – met de genade van God – de weg van de verloren zoon te gaan’.^[11] Het belangrijkste is om altijd terug te keren naar degene die de belofte vervult, om vol geloof terug te keren naar de Rots die ons altijd verwacht.

[1] Benedictus XVI, encycliek *Spe salvi*, nr. 31.

[2] Heilige Jozefmaria, *Vrienden van God*, nr. 190.

[3] Paus Franciscus, apostolische exhortatie *Evangelii Gaudium*, nr. 11

[4] Benedictus XVI, homilie, 12-9-2009.

[5] Benedictus XVI, Angelus, 12-12-2010.

[6] Vgl. Num 14,17-18; Dt 7,9-10; Ps 86,15; 145,8; e.a.

[7] Heilige Jozefmaria, *Christus komt langs*, nr. 7.

[8] Heilige Johannes Paulus II, audiëntie, 6-11-1996

[9] Vgl. bv. Dt 32,4; 1 Sam 2,2; 2 Sam 22,2; Ps 19,15; 28,1; e.a.

[10] Paus Franciscus, homilie, 15-4-2020

[11] Mgr. Fernando Ocáriz, pastorale brief, 19-3-2022

Terug naar inhoud

"Het is de moeite waard" (III): De tijd tot onze bondgenoot maken

Soms is een paar bladzijden uit het leven van Jezus lezen al genoeg om met Hem te voelen hoe vol vreugde en vermoeiend het is om te evangeliseren. Zoals die dag bijvoorbeeld, toen hij de broden en vissen had vermenigvuldigd om duizenden mensen te voeden. Later die nacht zou Hij over het water naar de boot van de leerlingen lopen; en ten slotte, toen ze in Genesaret aankwamen, zou Hij alle zieken genezen (vgl. *Mt 14,13-36*). Voor degenen die Christus volgden moeten dit onvergetelijke dagen zijn geweest. Zijn liefde en macht vervulden de harten van de eenvoudige mensen, van hen die open wilden staan voor het onvoorstelbare dat ze zagen. Maar we lezen ook dat dit niet voor iedereen gold. Precies in diezelfde dagen vragen sommige religieuze leiders, ogenschijnlijk bezorgd over de geloofwaardigheid van hun tradities waardoor talloze uiterlijke voorschriften moesten worden vervuld, aan Jezus: ‘Waarom overtreden uw leerlingen wat ons van oudsher is overgeleverd?’ (*Mt 15,2*). Het contrast tussen het eenvoudige en het ingewikkelde is groot. De schriftgeleerden beschuldigen Jezus en zijn leerlingen ervan ontrouw en onzorgvuldig te zijn in hun omgang met God. Maar de Heer gebruikt de gelegenheid om te laten zien waarin de kern van een oprecht trouw leven is gelegen.

Een trouw die gebaseerd is op steeds nieuwe bekeringen

Een werkelijk vruchtbaar leven, waardoor God iemand een ‘goede en trouwe dienaar’ noemt, zit ‘m niet in woorden alleen, noch in het louter vervullen van uiterlijke voorschriften, want beide kunnen vóórkomen zonder een waarachtige trouw in het hart. Jezus ontleent harde woorden aan de profeet Jesaja om dit uit te drukken: ‘Gij hebt het woord van God krachteloos gemaakt ter wille van uw eigen overlevering. Hoe juist heeft Jesaja over u, huichelaars, geprofeteerd toen hij zei: “Dit volk eert Mij met de lippen, maar hun hart is ver van Mij. Zij eren Mij, maar zonder zin, en mensenwet is wat zij leren”’ (*Mt 15,6-9*). Wanneer je op deze manier leeft, legt Benedictus XVI uit, ‘verliest de godsdienst haar ware betekenis, en die is: luisterend naar God te leven om zijn wil te doen, (...) en daardoor goed te leven, in de ware vrijheid. Anders wordt de godsdienst gereduceerd tot het beoefenen van bijkomstige gewoonten, die veeleer de menselijke behoefte bevredigen om een goed gevoel te hebben over God.’^[1]

Verscheidene van die wetgeleerden, die met die uiterlijke vroomheid leefden en de neiging hadden om op het gestruikeld van anderen te letten, hadden in hun jeugd beslist de ervaring van de ware God gehad. Zeker hadden zij lang geleden met edelmoedigheid, met echte vurigheid, beantwoord aan de suggestie om hun leven met God te delen. We hebben dit misschien meer dan eens overwogen bij

dit soort teksten. Maar wat is er gebeurd met die eerste liefde? Je kunt toch niet zeggen dat die schriftgeleerden *trouw* waren alleen maar door religieuze leiders te zijn en te blijven. Maar wat is “trouw” dan?

Wanneer de heilige Jozefmaria nadenkt over het soort relatie dat een christen met de Kerk verbindt, maakt hij duidelijk dat het niet om een eenvoudig “er bij blijven” gaat. Het is niet alleen maar een kwestie van in de doopregisters ingeschreven te staan, van bepaalde ceremonies bij te wonen en simpelweg lid te zijn: ‘het christendom is geen gemakkelijke weg. We kunnen ons niet tevreden stellen met in de Kerk te *zijn* en de jaren voorbij te laten gaan. In ons leven, in het leven van de christen, is de eerste bekering belangrijk – ieder van ons herinnert zich dat unieke moment waarop ons duidelijk werd wat Onze Lieve Heer van ons vraagt – maar nog belangrijker en moeilijker zijn de bekeringen die daarop volgen.’[2] Waarachtige trouw heeft niets passiefs: het is niet gewoon maar ‘niet er buiten staan’, maar het veronderstelt een actieve houding, open voor veranderingen in de tijd, wat ‘steeds nieuwe bekeringen’ inhoudt. Om een trouw leven op te bouwen moeten we in gedachten houden dat we wezens zijn die in de tijd leven en onze eigen biografie schrijven: we vormen onszelf in de loop der tijd.

De valse zekerheid van het onmiddellijke

Het verlangen om de realiteit van de tijd diepgaand te begrijpen heeft denkers en kunstenaars van de oudheid tot nu beziggehouden. In films, bijvoorbeeld, experimenteren veel verhalen met de tijd: ze spelen met de hypothetische mogelijkheid om de tijd stil te zetten, vooruit of achteruit te zetten of zelfs te doen verdwijnen. De tijdsduur maakt deel uit van het mysterie van het menselijk leven. ‘Mijn geest is vervuld van het verlangen om dit ingewikkelde raadsel te kennen’[3], bekent de heilige Augustinus. Deze relatie met de tijd krijgt vandaag de dag een speciale betekenis, in een cultuur die er steeds meer aan gewend raakt dat alles direct moet gebeuren. Voor veel dingen is het verstrijken van tijd nodig om vrucht te dragen, hun schoonheid te ontvouwen, te groeien. Maar doordat we veel aspecten van ons bestaan – van communicatie tot het verkrijgen van goederen of emoties – “hier en nu” kunnen beleven worden deze dingen vreemd en ontoegankelijk voor ons. En de trouw behoort tot dit soort ervaringen. “Tijd” kan kansen, ontwikkeling, leven betekenen... maar ook vertraging, vluchtigheid, saaiheid. Hoe kunnen we in de tijd een bondgenoot zien in plaats van een vijand? Hoe kunnen we in de tijd het kanaal zien dat God heeft gewild zodat er een gelukkig leven, vol vruchtbaarheid, vriendschap en vrede, in ons kan groeien? Omdat de trouw geen onmiddellijke emotie of een instant beloning is, gaat ze altijd gepaard met enige onzekerheid, iets onbepaalds; ze is altijd in ontwikkeling. En dit is goed omdat het een constante houding van aandacht van ons vraagt; het brengt ons ertoe om in de liefde altijd creatief te zijn.

Omdat de trouw een goed is dat tussen twee mensen ontstaat, is ze altijd onderhevig aan de verleiding om deze “positieve onzekerheid” waarvoor de tijd nodig is te willen vervangen door valse kant-en-klare zekerheden, door onszelf bedacht, waarbij de ander dus uitgesloten wordt. We kunnen in de verleiding komen om de ander uit onze gedachten te verwijderen, om hem of haar te vervangen door een onmiddellijke zekerheid, naar onze eigen maat gevormd. En dit is wat er soms gebeurt met het volk Israël in zijn relatie met God: de Bijbel laat de smalle grens zien die de trouw aan de ware God scheidt van de afgoderij, van het geloof in wat we met onze eigen handen kunnen vormen en controleren.

Het tafereel van het door God beminde volk dat een gouden beeld maakt om dat te aanbidden is indrukwekkend. ‘Toen deden allen hun goede oorringen af en brachten die bij Aäron. Deze nam ze in ontvangst, bond ze in een buidel, en maakte er een stierenbeeld van. Toen riepen ze uit: “Israël, dit is de god, die u uit Egypte heeft geleid”.’ (Ex 32, 3-4). Wat kon hen tot zo’n verwarring hebben gebracht? Wat deed hen denken dat zij in de steek waren gelaten door Degene die hen juist had gered en hen op hun tocht had vergezeld? Het antwoord wordt gegeven in de bladzijden van de Heilige Schrift zelf: ze deden dat omdat ‘Mozes maar wegbleef en niet naar beneden kwam’ (Ex 32,1). Ze werden bedrogen door hun eigen haast om Gods timing te verkorten; ze werden gedreven door de behoefte om een meetbare, controleerbare zekerheid te hebben, in plaats van zich over te geven aan de zekerheid van het geloof.

Wat onderscheidt de afgoderij dan van de trouw? We aanbidden valse goden als we ons laten verleiden om zekerheid te zoeken; maar niet een zekerheid die gebaseerd is op de liefde van een andere persoon, op het geschenk dat de ander is, maar een zekerheid die gebaseerd is op zelfbevestiging: op de zekerheid dat we in staat zijn om alles onder controle te hebben. In de loop der eeuwen die ons scheiden van de episode van het gouden kalf heeft deze afgoderij talloze variaties gekend. Ook vandaag de dag nemen ze vele vormen aan: personen van wie we verwachtingen hebben die alleen God kan waarmaken; onze carrières als een plek om applaus te oogsten; een hobby die ons de tijd rooft die we aan onze geliefden verschuldigd zijn; of zelfs aspecten van onze vroomheid die ons ooit met de ware God verbonden.

In moeilijke momenten, wanneer onze innerlijke onrust toeslaat en we willen ontsnappen aan de duizeling van de tijd, wanneer we onszelf willen vertellen dat we meetellen, dat we niet onbelangrijk zijn, kunnen we in de verleiding komen om goden van metaal te bouwen. Trouw betekent dan dat we deze bordkartonnen zekerheden ontmaskeren en ons vertrouwen op God stellen. ‘Het geloof is de basis van de trouw. Niet het ijdele vertrouwen in ons menselijk vermogen, maar het geloof in God die de vaste grond is van de hoop.’[4]

Onze gevoelens helpen ons de waarheid te kennen

‘De trouw omvat alle dimensies van ons leven, want het gaat om de hele persoon: intelligentie, wil, gevoelens, relaties en geheugen.’[5] Daarom verlangt Jezus voor God niet alleen woorden, niet enkel de vervulling van bepaalde uiterlijke voorschriften, maar ook ons hart: ‘Ik wil liever barmhartigheid dan offers’, zegt Hij bij een andere gelegenheid, waarbij Hij de profeet Hosea citeert (vgl. Mt 9,13). Daarom antwoordt Hij op de vraag van een farizeeër over het belangrijkste gebod, opnieuw met de woorden van de Schrift: ‘Gij zult de Heer, uw God, beminnen met geheel uw hart, geheel uw ziel en geheel uw verstand. Dit is het voornaamste en eerste gebod’ (Mt22,37-38).

In zijn catechese over de Heilige Geest heeft de heilige Johannes Paulus II uitgelegd hoe de derde Persoon van de Drie-eenheid ‘ons hele wezen doordringt en mobiliseert: intelligentie, wil, gevoelsleven, lichamelijke, zodat onze “nieuwe mens” de ruimte en de tijd kan doordringen met de nieuwheid van het Evangelie’.[6] Juist omdat Hij naar ons geluk verlangt, wil de Heer niet dat we innerlijk verdeeld zijn: Hij dringt erop aan dat we een transparante relatie met Hem onderhouden en daarin steeds meer onze intelligentie, onze verlangens,

onze emoties en onze kleine of grote beslissingen integreren... alles in een voortdurende groei in de loop der tijd. Om trouwe relaties op te bouwen is die harmonieuze ontwikkeling van onze vermogens fundamenteel.

‘Ik wil ook dat jullie genegenheid voelen’, zei de heilige Jozefmaria in dit verband altijd, ‘want als iemand zijn hart niet legt in wat hij doet, is hij ongelukkig en geestelijk misvormd’.[7] Aan het einde van veel bijeenkomsten zegende de stichter van het Opus Dei “onze genegenheid”, de gevoelens van degenen die naar hem kwamen luisteren, want we moeten ons hart leggen in wat we doen. ‘Jezus beleefde als ware mens de dingen met een emotionele lading. Daarom deed het Hem verdriet dat Jerusalem Hem afwees (vgl. *Mt* 23,37) en deze situatie deed Hem tranen vergieten (vgl. *Luc* 19,41). Eveneens voelde Hij medelijden met het lijden van de mensen (vgl. *Mc* 6,34). Wanneer Hij anderen zag huilen, werd Hij ontroerd en ontsteld en Hijzelf hilde om de dood van een vriend (vgl. *Joh* 11,35). Deze blijken van zijn gevoelsleven lieten zien hoezeer zijn menselijk hart openstond voor de anderen’.[8]

Ons gevoelsleven is een ruimte van vorming, van groei, van leren; het vertelt ons ware dingen over onszelf en over onze relaties. Het integreren van dit aspect in ons antwoord aan God is onmisbaar om beslissingen te kunnen nemen die ons leven in de loop van de tijd beïnvloeden. Op dit gebied moeten we voorzichtig zijn om twee uitersten te vermijden: dat van degenen die de waarde van de gevoelens ontkennen en ervoor kiezen ze het zwijgen op te leggen en te doen alsof ze niet bestaan; of dat van degenen die de emotionele impuls tot de enige manier van beslissen maken. In beide gevallen is het resultaat een zwakheid die gewoonlijk uitloopt op de starheid van iemand die zich vastklampt aan een of ander afgodsbeeld, of in de desoriëntatie van iemand die voortdurend van koers verandert en zich laat meeslepen door de eerste indruk. In geen van beide gevallen ontstaat er een vruchtbare bodem voor een vreugdevolle trouw. Als we niet leren onze emoties te verbinden met de werkelijkheid die ons omringt en met die van onszelf, dan ontstaat de angst voor de toekomst, de angst voor grote beslissingen, de breekbaarheid van het “ja, ik wil” dat we ooit hebben gezegd. Aan de andere kant maakt een emotionele vorming die ook de intelligentie erbij betreft een evenwichtig leven mogelijk, waarin we genieten van de goede dingen en met sereniteit omgaan met de minder goede dingen.

Onze roeping om lief te hebben wakker schudden

Op weer zo'n vermoeiende dag rust Jezus uit bij de put. Daar ontmoet hij een vrouw die niet tot het Joodse volk behoort. De Heer kent het hart van de Samaritaanse vrouw: Hij weet dat ze een problematisch leven achter de rug heeft, dat ze veel geleden heeft, dat haar hart gekwetst is. En juist omdat Hij haar innerlijk kent, de diepe verlangens naar geluk die haar bewegen, die hunkering naar echte vrede, komt Hij snel tot de kern van haar leven. ‘Dat zeg je terecht: ik heb geen man; want je hebt vijf mannen gehad, en die je nu hebt is je man niet’ (*Joh* 4,17-18), zegt Hij tegen haar. De Samaritaanse had zich misschien neergelegd bij de conclusie dat het onmogelijk is trouw te zijn; misschien dacht ze zelfs dat we niet gemaakt zijn voor zulke grootse dingen.

Misschien hebben we in ons eigen leven of in het leven van de personen van wie we houden soortgelijke ervaringen gehad. Maar dat alles is geen belemmering om opnieuw een leven van trouw te beginnen, wat gelijk staat aan geluk. Jezus

spreekt tot ons zoals tot deze vrouw, die, hoewel ze het niet weet, er slechts enkele minuten van verwijderd is een leerling te worden, haar leven te herschrijven: 'Wie van het water drinkt dat Ik hem zal geven, krijgt in eeuwigheid geen dorst meer; integendeel, het water dat Ik hem zal geven, zal in hem een waterbron worden, opborrelend tot eeuwig leven' (*Joh 4,14*). Jezus, geconfronteerd met een gekwetste persoon met weinig hoop, 'richtte zich op haar verlangen naar echte liefde om haar te bevrijden van alles wat haar leven verduisterde, en om haar te brengen tot de volle vreugde van het Evangelie'.^[9] Christus speelt in op de diepe roeping tot liefde van de Samaritaanse vrouw, neemt de zorg voor haar geschiedenis op zich en nodigt haar uit tot een nieuwe bekering: het is de 'roep van Gods liefde om onze liefde in een relatie, waarin de goddelijke trouw altijd de eerste is'.^[10]

[1] Benedictus XVI, *Angelus*, 2-9-2012.

[2] Heilige Jozefmaria, *Christus komt langs*, nr. 57. Het cursief gedrukte is van de heilige Jozefmaria.

[3] Heilige Augustinus, *Belijdenissen*, boek XI, hoofdstuk XXII.

[4] Mgr. Fernando Ocariz, pastorale brief, 19-3-2022, nr. 7.

[5] *Ibid*, nr. 1.

[6] Heilige Johannes Paulus II, algemene audiëntie, 21-10-1998.

[7] Heilige Jozefmaria, aantekeningen van een familiebijeenkomst, 2-10-1972.

[8] Paus Franciscus, encycliek *Amoris Laetitia*, nr. 144.

[9] *Ibid*, nr. 294

[10] Mgr. Fernando Ocariz, pastorale brief, 19-3-2022, nr. 2.

[Terug naar inhoud](#)

‘Het is de moeite waard’ (IV): Van geslacht op geslacht

‘De Heer ontwricht het beraad van de volken, doet al hun plannen te niet’ (*Ps* 33,10). Dit vers van de psalmist lijkt ons misschien een beetje hard, als we denken aan onze eigen persoonlijke plannen. Maar als we goed opletten, verwijst de psalm naar de breekbaarheid van wat zonder God wordt opgebouwd, waarbij de fundamenten ‘op zand’ worden gelegd (vgl. *Mt* 7,26). Daarom gaat de psalmist verder: ‘Maar zijn beraad staat voor eeuwig vast, zijn besluiten geslacht op geslacht’ (*Ps* 33,11). De Heilige Schrift herinnert ons op vele manieren aan de zwakheid van alles wat puur menselijk is, hoe sterk het ook moege schijnen, tegenover de enorme stevigheid van alles wat God in de geschiedenis in gang zet, ondanks zijn ogenschijnlijke breekbaarheid. En het Opus Dei is precies een van die projecten van Gods hart dat zich in de loop van de tijd van geslacht op geslacht ontvouwt.

Met de nieuwheid van 2 oktober 1928

Als we het grootse ‘project’ van Gods hart dat het Opus Dei is in één zin zouden moeten samenvatten, zouden we dat waarschijnlijk kunnen doen met die woorden van Jezus die op 7 augustus 1931 in het hart van de heilige Jozefmaria weerklonken: ‘Wanneer Ik van de aarde zal zijn omhoog geheven, zal Ik allen tot Mij trekken’(*) (*Joh* 12,32). In werkelijkheid is dit project van de Heer veel ouder dan het Werk: het is een plan dat al meer dan tweeduizend jaar aan de gang is en dat de bestaansreden van het leven van de hele Kerk verklaart; een project waartoe mannen en vrouwen van alle rassen, talen, tijdperken en culturen worden opgeroepen om één volk te vormen. Toch wilde God op 2 oktober 1928 een nieuwe impuls geven aan dat project door in het hart van zijn Kerk een nieuwe familie te scheppen. De heilige Jozefmaria heeft Gods inspiratie van dat moment altijd zo samengevat: ‘Dat er op alle plaatsen van de wereld christenen mogen zijn met een persoonlijke en totaal vrije toewijding, die een andere Christus zullen zijn’.[1]

In vergelijking met de Kerk en met de vele instellingen die in de loop van haar geschiedenis zijn ontstaan is het Werk heel jong. Maar toch, nu het eerste eeuwfeest nadert en we zien hoe de historische omstandigheden ten opzichte van het moment van de stichting zijn veranderd, is het logisch dat we ons afvragen hoe we trouw kunnen blijven aan dat goddelijke charisma. ‘Het eeuwfeest zal een tijd zijn van bezinning op onze identiteit, onze geschiedenis en onze zending’[2], heeft de prelaat van het Opus Dei geschreven. De gedachte dat we, onder leiding van de Kerk, steeds trouwer willen zijn vervult ons met vrede. Te midden van zoveel wisselvalligheden in de geschiedenis heeft de Heilige Geest een trouw volk

van zijn Kerk weten te maken, door haar aan te moedigen om haar frisheid en vruchtbaarheid niet te verliezen. Daarom is het precies vanuit het hart van de Kerk dat we het Opus Dei aan de komende generaties kunnen doorgeven ‘met dezelfde stevigheid en frisheid van geest als onze Vader had op 2 oktober 1928’.[3] Het bijdragen aan deze trouwe continuïteit maakt ook deel uit van onze weg.

Om militie te zijn, moeten we voor de familie zorgen

De heilige Jozefmaria gebruikte vaak de woordcombinatie ‘familie en militie’ om het intieme karakter te beschrijven van de nieuwe werkelijkheid die God hem gevraagd had te stichten. Daarom is het voor die trouwe continuïteit heel belangrijk om ervoor te waken dat deze omschrijving actueel blijft en dat deze twee longen goed van zuurstof voorzien blijven. Door ons te herinneren dat God het Werk als een familie heeft gewild, zullen we allereerst voor ogen houden dat de banden die ons verenigen niet op de eerste plaats de vrucht zijn van onze vrije keuze, maar van het aanvaarden van een ontvangen geschenk, net zoals we niet onze ouders of onze broers en zussen hebben gekozen. Overeenkomsten in karakter, leeftijd of wat dan ook zijn van secundair belang: ze zijn niet doorslaggevend als het erom gaat onze genegenheid te schenken. Daarom herhaalde don Javier, de tweede opvolger van de heilige Jozefmaria, vaak: ‘Jullie moeten elkaar liefhebben’. Het is een uitnodiging om het leven van onze broers en zussen opnieuw te ontdekken, om niemand van onze vriendschap uit te sluiten.

Dit familie karakter van het Opus Dei heeft ook vanaf het begin twee fundamentele kenmerken die we als volgt zou kunnen samenvatten: we zijn een *thuis* en we hebben een *familiesfeer*. Een “thuis” is de ruimte die intimiteit en groei mogelijk maakt in een aangenaam klimaat van wederzijdse waardering. Het is dus duidelijk hoe belangrijk voor de trouwe continuïteit de zorg voor de taken in huis is in de centra van het Opus Dei – het ‘apostolaat van de apostolaten’, zoals de heilige Jozefmaria het noemde – en de noodzaak van ieders inzet om een *thuis te maken*. Tegelijkertijd hebben we, zoals in alle huizen gebeurt, ook onze eigen unieke *familiesfeer*, op elke plaats herkenbaar, maar die ook door de geografische verspreiding van het Werk overal verschillend is. Deze *sfeer* wordt gekenmerkt door seculariteit – we zijn christenen midden in de wereld, gelijk aan de anderen –, door de elegantie van personen die goede manieren in het samenleven waarderen, en door onze eigen geschiedenis. De gebruiken en tradities van het familie leven, die ons verbinden met onze oorsprong, zorgen ervoor dat we weten dat we deel uitmaken van iets dat ons overstijgt; ze geven ons een sleutel om onszelf op de juiste manier in de wereld te plaatsen: niet als geïsoleerde individuen, maar juist als leden van een familie. Bovendien zijn de centra van het Opus Dei altijd huizen geweest die openstaan voor iedereen die aan hun activiteiten wil deelnemen; ‘het moeten plaatsen zijn waar veel mensen oprechte liefde vinden en leren echte vrienden of vriendinnen te zijn.’[4]

Aan de andere kant betekent de gedachte dat het Opus Dei een militie is, dat we ons leven in dezelfde termen moeten begrijpen als dat van Jezus. Aangezien ‘het wezen van Christus als Godmens niet kan worden gescheiden van zijn functie als Verlosser’[5] kunnen wij christenen het apostolaat ook niet begrijpen als een louter uiterlijke activiteit, maar als iets wezenlijks: ‘Wij doen geen apostolaat, wij zijn apostelen’.[6] In deze zin heeft paus Franciscus benadrukt dat ‘de nieuwe evangelisatie een nieuwe belangrijke hoofdrol van ieder van de gedoopten moet

inhouden. Deze overtuiging verandert in een directe oproep aan iedere Christen zodat niemand afziet van zijn eigen inzet voor de evangelisatie aangezien iemand, als hij werkelijk de liefde van God die hem redt ervaren heeft, niet veel voorbereidingstijd nodig heeft om deze te gaan verkondigen'.^[7] Het Werk was en is een militie omdat het bestaat om alle mensen het geluk van het leven met God te brengen.

Eerst de ontdekking, dan de liefde.

Het eerste hoofdstuk van *de Smidse* bevat veel gedachten van de heilige Jozefmaria over de roeping. Het hoofdstuk is getiteld "Ontdekking" omdat een roeping van God, wanneer deze authentiek is, een verbazingwekkende verbreding van de horizon met zich meebrengt, een openbaring van Gods hoogstpersoonlijke liefde voor ieder van ons. Het stralende middelpunt van deze ontdekking kan niemand anders zijn dan Jezus, die degene is die roept en aan wie wij antwoorden. Maar we hebben allemaal ervaren hoe Christus de aantrekkingskracht van de christenen gebruikt om zichzelf bekend te maken: de Kerk deelt in zijn schoonheid (vgl. *Ef* 5,27). Daarom gaat de oproep van Christus om Hem in het Opus Dei te volgen hand in hand met het ontdekken van het leven van deze familie: op de een of andere manier hebben we allemaal gevoeld dat dit *onze plaats* was om dicht bij God te leven.

Als we onze roeping tot het Opus Dei beschouwen naar analogie met de ervaring van de menselijke liefde, kunnen we enkele inzichten vinden voor onze weg. In de liefde tussen echtgenoten zorgt het verstrijken van de tijd ervoor dat ze van *verliefdheid* naar *liefde* groeien. Het is een vooruitgang – geen achteruitgang – waarin het enthousiasme kan afnemen, en we de zwakheden van de geliefde persoon ontdekken. Maar het is juist deze verdieping, dat contact met de werkelijkheid, waardoor de echte liefde kan ontstaan: een liefde waardoor we in staat zijn ons over te geven aan iemand die niet perfect is, in de overtuiging dat hij of zij degene is die zin geeft aan ons eigen leven. Bij deze vooruitgang zullen allebei steeds meer redenen vinden om van elkaar te houden en zal hun gezamenlijk leven een stevigheid krijgen die het in de eerste momenten nog niet had. Als ze zich daarentegen laten meeslepen door lauwheid en ontgoocheling, zal de liefde achteruitgaan; dan zal de noodzakelijke overgang van verliefdheid naar liefde niet plaatsvinden. De lauwheid is in feite een ziekte van de wil, die niet in staat lijkt te zijn om te handelen als het enthousiasme voorbij is; de ontgoocheling daarentegen is een gebrek van de intelligentie, die niet in staat is om de eigen onvolmaaktheid en die van de ander voldoende te accepteren. Het gaat dus om twee vijanden die ontmaskerd moeten worden om een heel leven lang vol liefde te kunnen leven.

We zullen allereerst begrijpen dat onze *verwondering* over het Werk, als een weg van vereniging met Jezus, een teken van roeping is dat niet genegeerd kan worden als we willen onderscheiden of we deze roeping hebben gekregen. Vervolgens zullen we de positieve aspecten weten te waarderen als we overgaan van deze eerste *verliefdheid* naar een meer serene beschouwing van de werkelijkheid, naar een diepere, rijpere verwondering, door droombeelden te overwinnen die ons onbekwaam maken om lief te hebben. Tenslotte zullen we ons leven kunnen 'lezen' in dat van onze broeders en zusters 'die ons op onze weg zijn voorgegaan en die ons een kostbaar getuigenis hebben nagelaten van dit *het is de moeite waard*'.^[8]

De erfenis vergroten

Het is kenmerkend voor een familie om een (vaak materiële) erfenis na te laten aan de volgende generatie. In de loop van de geschiedenis is het onterven van een kind dan ook beschouwd als een van de ergste straffen die een ouder kan opleggen. Tegelijkertijd hoort bij een familie ook het verlangen om de ontvangen erfenis te vergroten, te verbeteren en door te geven aan de volgende generaties. Met het verloop van de jaren ontvangen de mannen en vrouwen van het Opus Dei een erfenis die door degenen die hen zijn voorgedaan is *gegroeid*. De geest die God aan de heilige Jozefmaria heeft gegeven vormt dus zeker een fundamentele erfenis waarvan het Werk zich niet kan *losmaken*, maar er kunnen om onze geest te beleven wel manieren aan worden toegevoegd die eigen zijn aan elk moment, evenals enkele corporatieve apostolaatswerken, vrucht van de grootmoedigheid van degenen die ons zijn voorgedaan. Het zal de taak van elke generatie zijn om de geest van het Werk levend en zuiver door te geven, door die bijkomstige uitwerkingen, de vrucht van elke tijd, aan te passen en door de impuls te vernieuwen die nodig is voor de verschillende corporatieve apostolaatswerken.

Op de eerste plaats vereist deze taak om de erfenis van het Opus Dei te vergroten een belangrijke persoonlijke inspanning om onszelf te vormen in de geest van het Werk en om steeds dieper in te gaan op het leven van de heilige Jozefmaria, in het besef dat hij een goddelijk charisma heeft ontvangen om ons door te geven. Het zijn de werken van God die de geschiedenis vruchtbaar maken en niet de menselijke ideeën, hoe schitterend die op het eerste gezicht ook lijken te zijn. Daarom zal het steeds belangrijker worden om voortdurend diepgaander te begrijpen wat God op 2 oktober 1928 heeft gewild.

Ten tweede moeten we ons wezenlijk afstemmen op een overtuiging van de heilige Jozefmaria die ons zal helpen ‘Opus Dei te zijn’ in onze eigen tijd en leefomgeving: (nl. zijn overtuiging van) de radicale moderniteit van het Evangelie en van de geest van het Werk, met betrekking tot de verschillende culturen, waarbij het Evangelie de geest van het Werk vernieuwt. Wat echt nieuw is – het Evangelie, gelezen in het licht van het charisma van het Opus Dei – zal de schaduwen verlichten van sommige schijnbaar moderne culturele uitingsvormen, die voortkomen uit verwarring en uit de leugen van de zonde. Dit vereist dat we met wijsheid en fijngevoeligheid onderscheid maken tussen wat eigen is aan onze geest en wat een concretisering is die kan veranderen, en inderdaad in de loop van de tijd veranderd is. In deze context moedigt de Paus alle christenen aan om niet onze toevlucht te nemen tot ‘het is altijd zo gedaan’, want zo'n houding ‘doodt de vrijheid, doodt de vreugde, doodt de trouw aan de Heilige Geest die altijd voorwaarts gaat door de Kerk vooruit te brengen’.[9]

De heilige Jozefmaria vatte de eeuwigdurende nieuwheid van de geest van het Werk in één korte zin samen: deze is, zei hij, ‘zo oud als het Evangelie en als het Evangelie zo nieuw’.[10] Het serene besef van deze moderniteit leidt ons naar een vrij en verantwoordelijk apostolaat, dat zich aan elke persoon aanpast ‘als een handschoen aan een hand’, om het Evangelie in onze wereld te kunnen doorgeven. Hij heeft een keer geschreven dat ‘Jesus Christus in het bijzonder houdt van degenen die het leven willen leiden dat Hij heeft gewild en verkondigd. En het Opus Dei is een organisatie van katholieken die een goede vorming hebben om consequent te handelen in het sociale en openbare leven, zonder rigide

bijkomstige normen die met verouderde opvattingen belemmeren dat het Werk zich met realiteiten van eenheid, vrede en naastenliefde aanpast aan de tijd.’[11]

Ten slotte vereist het vergroten van het erfgoed van het Opus Dei ook – God en het Werk rekenen daarop – creativiteit om wanneer dat zinvol is, de bestaande apostolaatswerken nieuw leven in te blazen, en om veel nieuwe initiatieven van allerlei aard op te zetten. De institutionele trouw zal er soms toe leiden dat we ernaar streven om initiatieven te onderhouden die anderen zijn begonnen, terwijl we ze de stevigheid geven die elk tijdperk vereist. Verbeteren wat anderen zijn begonnen is een teken van volwassenheid in hen die deel uitmaken van een instelling die vooruitgaat in de tijd.

Een vaderschap dat blijvend is

Hoewel sommigen in het huidige debat als voorwaarde voor de emancipatie van de mens de ‘dood van de vader’ hebben voorgesteld, kunnen de gevolgen van dit voorstel door iedereen zelf worden gezien en beoordeeld: de mensen zijn eenzamer en dus kwetsbaarder geworden. Wat bedoeld was om tot vrijheid te leiden, heeft tot een grotere slavernij geleid. In een gezin is de vader tenslotte geen obstakel voor de vrijheid, maar een noodzakelijke voorwaarde opdat het gezin juist kan bestaan en zijn missie kan vervullen: ons in staat stellen lief te hebben, ons een veilige plek bieden om op een gezonde manier op te groeien.

In het Opus Dei zet het vaderschap dat aan onze Vader is toevertrouwd zich voort in de figuur van zijn opvolgers. Dit vaderschap herinnert ons eraan dat we geliefde kinderen zijn van de Vader in de hemel, het bezielt onze liefde voor God en voor de anderen, het ondersteunt ons in de trouw aan Gods oproepen en aan het familie-erfgoed – de geest van het Werk – waarvoor wij allen moeten zorgen. De verantwoordelijkheid van de Vader om, met de Algemene Raad en de Centrale Assessorie die hem in zijn bestuurstaak bijstaan, te beoordelen wat tot de geest van het Werk behoort en wat veranderlijk is[12], voldoet niet aan criteria van een institutionele organisatie, maar aan het familiale karakter van het Opus Dei binnen de Kerk. Het vaderschap in het Werk is daarom een extra bewijs van Gods barmhartigheid jegens ons; het is een teken dat ‘de hemel gericht is op de verwezenlijking ervan’.[13]

‘Ik denk aan het Werk en ik sta versteld.’[14] Deze woorden van de heilige Jozefmaria weerspiegelen niet de vluchtige emotie van een puberale liefde, die niet in staat is om de moeilijkheden op te merken en die het vermogen tot verbetering tenietdoet. Ze weerspiegelen veeleer de levende liefde van iemand die Gods genade jaar na jaar in zijn hart laat werken. Om schakels te zijn in deze keten, in de geschiedenis die begon in 1928, hebben we zo'n hart nodig.

-
- Zo las de heilige Jozefmaria de tekst van *Joh* 12,32 voordat de Neovulgaat en de daaropvolgende vertalingen in de verschillende talen ‘omnes’ in plaats van ‘omnia’ introduceerden, dat wil zeggen ‘allen’ in plaats van ‘alle dingen’ of ‘alles’.
-

- [1] Vgl. A. Vázquez de Prada, *The founder of Opus Dei*, 1, blz. 380.
- [2] Mgr. F. Ocáriz, bericht, 10-6-2021.
- [3] Mgr. F. Ocáriz, pastorale brief, 19-3-2022, nr. 12.
- [4] Mgr. F. Ocáriz, pastorale brief, 1-11-2019, nr. 6.
- [5] H. Jozefmaria, *Christus komt langs*, nr. 122.
- [6] Mgr. F. Ocáriz, pastorale brief, 14-2-2017, nr. 9.
- [7] Paus Franciscus, apost. exh. *Evangelii gaudium*, nr. 120.
- [8] Mgr. F. Ocáriz, pastorale brief, 19-3-2022, nr. 5.
- [9] Paus Franciscus, homilie, 8-5-2017.
- [10] H. Jozefmaria, *Gesprekken*, nr. 24.
- [11] H. Jozefmaria, *Instructie voor het Werk van Sint Gabriël*, nr. 14.
- [12] Vgl. mgr. F. Ocáriz, pastorale brief, 19-3-2022, nr. 11.
- [13] Heilige Jozefmaria, *Instructie*, 19-3-1934, nr. 47.
- [14] Vgl. mgr. J. Echevarría, pastorale brief, augustus 2014.

[Terug naar inhoud](#)

‘Het is de moeite waard’ (V): In zijn oorspronkelijke zuiverheid, in zijn stralende nieuwheid

‘Dit heb Ik u gezegd, opdat wanneer de tijd hiervan aanbreekt, gij u zoudt herinneren dat Ik het u gezegd heb’ (*Joh* 16,4). Deze woorden die Jezus uitspreekt tijdens het Laatste Avondmaal zijn duidelijk gericht op de toekomst: ze laten ons vandaag zijn priesterlijk gebed lezen als gericht aan ons, als een soort altijd levend testament. Een groot deel van wat de Heer in die laatste momenten aan zijn leerlingen toevertrouwt, heeft betrekking op de zending van de Heilige Geest: ‘Wanneer Hij echter komt, de Geest der waarheid, zal Hij u tot de volle waarheid brengen; Hij zal niet uit zichzelf spreken, maar spreken al wat Hij hoort en u de komende dingen aankondigen’ (*Joh*. 16,13). Deze verwachting van de toekomst zou ons ertoe moeten aanzetten ons steeds af te vragen: ‘Wat verwacht de Heer vandaag van ons, christenen?’ Dat is de vraag die de prelaat van het Opus Dei zichzelf enkele maanden nadat hij deze opdracht van de Heer had gekregen stelde. En hij antwoordde: ‘Dat wij aan de onrust en de behoeften van de mensen tegemoet komen, door allen het Evangelie te brengen in zijn oorspronkelijke zuiverheid en tegelijkertijd in zijn stralende nieuwheid.’^[1]

God blijft zich aan de mensheid geven

Het lijden, de dood en de verrijzenis van Jezus, de kern van Gods Openbaring aan de mensheid, hebben op een specifieke plaats en op een specifiek historisch moment plaatsgevonden. Het zijn echter geen gebeurtenissen die geschiedenis zijn geworden, zoals met al het overige het geval is: het paasmysterie blijft ook vandaag vrucht dragen. In feite is de Eucharistie, die de sacramentele vorm van die gebeurtenissen is, niet slechts een herinnering, maar een *gedachtenis, in de bijbelse betekenis van de uitdrukking*: de Eucharistie maakt dit mysterie aanwezig in alle tijden; zij is een geschenk – *traditio* – van de barmhartige liefde van de Vader voor de wereld. De Eucharistie stelt een concrete historische gebeurtenis opnieuw tegenwoordig, maar ze laat ons tegelijkertijd zien dat de waarde van Pasen door de barrières van de tijd heen breekt om in onze eigen tijd te worden ingevoegd. En dit geldt niet alleen voor deze kern van Gods openbaring, maar op een bepaalde manier voor alle onderrichtingen van Jezus: Hij vertrouwt ons de taak toe om deze Blijde Boodschap op elk moment van de geschiedenis – *tradere* – door te geven (vgl. *Mt* 28,19-20).

Deze zending, waardoor ‘de Kerk in haar leer, leven en eredienst alles wat zijzelf is, alles wat zij gelooft bestendigt en doorgeeft aan alle geslachten’^[2] impliceert noodzakelijkerwijs een vooruitgang. Hoewel dit begrip vaak wordt beschouwd als

tegengesteld aan dat van traditie, is dit een misverstand. In werkelijkheid drukken beide een harmonieuze beweging uit: zowel traditie als vooruitgang duiden op openheid tegenover de geschiedenis. En dat is wat de Kerk doet als ze voortgaat haar leven te geven aan de mensen van alle tijden. De hoofdrolspeler van deze traditie, van dit doorgeven, is de Heilige Geest, die de woorden van Jezus in de geschiedenis eeuwig maakt; en Hij is eveneens de hoofdrolspeler van de vooruitgang, vooral door middel van het leven van ieder van de heiligen, ‘waardoor steeds nieuwe aspecten van de evangelieboodschap ontdekt en bekend gemaakt worden’.[3]

De frisheid van het begin

Deze manier van zijn van de Kerk wordt overgenomen in elk van de levende ledematen die samen het ene Lichaam van Christus vormen. Daarom is het ook de manier van zijn van het Opus Dei, ‘zo oud als het Evangelie en als het Evangelie zo nieuw’.[4] In het Werk, net als in de Kerk, vormen traditie en vooruitgang een harmonieus geheel, zoals ook heiligheid en apostolaat samengaan. De heiligheid komt tot uiting in de trouw aan een van God ontvangen geest, en het apostolaat ontwikkelt zich te midden van een noodzakelijkerwijs veranderende wereld. Deze harmonie is vrucht van de Heilige Geest, die ons aanspoort om zowel de leringen die we hebben ontvangen te waarderen alsook ons enthousiasme om nieuwe wegen te openen om het Evangelie in de harten van alle mensen van onze tijd te brengen.

Als wat wordt doorgegeven een leven is, een geest, een manier van zijn, wordt de trouw noodzakelijkerwijs bereikt door open te staan naar de geschiedenis. Wat de Kerk aan elk tijdperk geeft zijn geen objecten, levenloze dingen, maar een levende vorm, de vorm van Christus die geroepen is om elke cultuur van binnenuit om te vormen. Wie bij de verkondiging van het Evangelie de historische situatie van zijn gesprekspartner en de historische situatie van de samenleving waarin hij zich beweegt niet zou willen begrijpen, door zich alleen maar bezig te houden met het onderwijzen van een abstracte leer, alsof die voor eens en voor altijd vaststaat, die zou de boodschap van Jezus Christus niet trouw overbrengen.

In de *traditio evangelii*, de overdracht van het Evangelie, lijkt de trouw op de continuïteit van een levende, stromende rivier, die ons in contact brengt met de frisheid van de bron. Benedictus XVI heeft uitgelegd hoe de Heilige Geest zorgt voor ‘de band tussen de ervaring van het apostolisch geloof, beleefd in de oorspronkelijke gemeenschap van leerlingen, en de huidige ervaring van Christus in zijn Kerk. (...) De traditie – vervolgde hij – is geen overdracht van dingen of woorden, een verzameling dode dingen. De traditie is de levende rivier die ons verbindt met de oorsprong, de levende rivier waarin de bron altijd aanwezig is’.[5] Het Opus Dei geeft aan de wereld een geest door, een christelijke manier van leven, een besef van de diepe kinderlijke relatie met God die zijn oorsprong vindt in het Doopsel. Deze geest, net als de Traditie van de Kerk waarvan zij deel uitmaakt, kan en mag niet in al haar aspecten worden vastgelegd en gespecificeerd. Bovendien zal een bepaalde vorm van concretisering op dit moment niet noodzakelijkerwijs ook morgen geldig blijven, want wat in de loop van de tijd wordt overgedragen is niet zozeer dat als wel een geest van kindschap waardoor we in Christus leven en die in staat is om leven te geven in elke nieuwe situatie die de geschiedenis ons biedt. Zoals Paus Franciscus heeft geschreven: ‘Telkens wanneer wij trachten naar de bron terug te keren en de oorspronkelijke

frisheid van het Evangelie terug te krijgen, verschijnen er nieuwe wegen, creatieve methoden, andere uitdrukkingvormen, meer welsprekende tekenen, woorden die vol zijn van een vernieuwde betekenis voor de huidige wereld.’[6]

Een *aggiornamento* in ons persoonlijk leven

Jezus gaf zijn leerlingen de opdracht om alle mensen en volkeren te bereiken door hun cultuur en context te kennen. Om deze uitdaging uit te drukken, wordt vaak het Italiaanse woord *aggiornamento* gebruikt, dat letterlijk zich vernieuwen, actueel zijn, betekent. Het woord werd bijvoorbeeld gebruikt door de heilige Johannes XXIII en zijn opvolgers om te verwijzen naar de zending van het 2e Vaticaans Concilie. Op zichzelf drukt de term de zorg uit om niet aan actualiteit in te boeten, om aan te sluiten bij wat de mensen begrijpen of ervaren. Er waren echter mensen die de betekenis ervan verarmden door ervoor te pleiten dat de Kerk een ‘inhaalslag’ zou maken, in de zin van zich zonder meer aanpassen aan de omstandigheden van de tijd, als iemand die zijn boodschap ‘afstemt op’ de eisen van allerlei nieuwe ontwikkelingen, waardoor uiteindelijk de boodschap zelf verloren gaat.

De heilige Jozefmaria reageerde onmiddellijk op deze tweede interpretatie van de uitdrukking. Bij verschillende gelegenheden waarschuwde hij dat het niet de Kerk is die zich aan de tijd moet aanpassen, maar dat het elk tijdperk is dat de reddende boodschap van Jezus Christus moet ontdekken: ‘Het *aggiornamento* – zo zei hij – moet vooral in het persoonlijke leven verwezenlijkt worden om het in overeenstemming te brengen met die oude nieuwheid van het evangelie.’[7] Hij voegde er nog aan toe dat iemand die de geest van het Opus Dei beleeft, in de mate waarin hij midden in de wereld werkt en volledig is opgenomen in de processen van de samenleving, vanzelfsprekend bij de tijd zou moeten zijn, *aggiornato*, en zo ook zijn zending zou moeten actualiseren. Deze dynamiek van de trouw, zo heeft de prelaat van het Opus Dei uitgelegd, vindt vooral plaats als een ‘vanzelfsprekende *aggiornamento*’: die van een persoon die de geest belichaamt die door de heilige Jozefmaria is doorgegeven. ‘Vooral op het gebied van het persoonlijk apostolaat – dat het belangrijkste is in het Werk – en het in christelijke zin oriëntatie geven aan beroepen, instellingen en menselijke structuren, trachten wij initiatief en creativiteit in te zetten; zo komen we met velen tot oprechte vriendschap en verspreiden we het licht van het evangelie in de samenleving.’[8] De personen die de geest van het Opus Dei proberen te belichamen, beleven gewoonlijk uit de aard van hun roeping deze ‘creatieve continuïteit’. Deze houding komt echter niet vanzelf: om creatief te zijn, is het nodig om ‘de tijd waarin wij leven diepgaand te kennen, evenals de dynamiek die er is, de specifieke mogelijkheden die haar kenmerken, en de beperkingen en de soms ernstige onrechtvaardigheden waardoor deze tijd geteisterd wordt’.[9] Terwijl het idee van ‘aanpassing’ een reeks krachten suggereert die van buitenaf opkomen en vragen om te worden aangepast aan de nieuwe eisen van de tijd, wijzen uitdrukkingen als ‘dynamische trouw’ of ‘creatieve continuïteit’ eerder op een activiteit van binnenuit, vanuit een levendig innerlijk leven, waarbij iedereen creatief denkt en handelt, in een constante dialoog met de werkelijkheid die hem of haar omringt. Deze creativiteit is daarom nauw verbonden met ‘professionaliteit’ in de ware zin van het woord; ze stimuleert de intelligentie – *intus legere*, de binnenkant lezen – waarmee men in de dingen doordringt in plaats van aan de oppervlakte te blijven. Creativiteit is de vrucht van liefde voor de wereld en voor de mensen, omdat ze de inspanning inhoudt om nieuwe wegen

te zoeken, zonder toe te geven aan het gemak van een letterlijke herhaling van wat al is verworven, hetgeen altijd minder veeleisend is voor jezelf en minder effectief voor anderen. Creativiteit tenslotte is de vrucht van een oprecht gebed: alleen door naar Jezus, het centrum van de geschiedenis, te kijken kunnen we nieuwe sleutels vinden om binnen te dringen in de harten van onze tijdgenoten.

De leerling zal grotere werken verrichten

Toen de heilige John Henry Newman bestudeerde hoe de christelijke leer zich in de loop van de tijd ontwikkelt, beseftte hij dat de hele prediking van Jezus als een zaadje alles bevatte wat het christendom in de loop van de geschiedenis zou worden.[10] Zo kunnen we begrijpen hoe, net zoals een zaadje ontkiemt en zich ontwikkelt afhankelijk van de kwaliteit van de bodem, van de klimatologische omstandigheden en omgevingsfactoren, het christendom in de loop van de geschiedenis ogenschijnlijk ongekende verschijningsvormen heeft voortgebracht die in werkelijkheid niet *totaal nieuw* zijn, omdat ze al in aanleg in het zaadje zaten. Het is echter duidelijk dat die vruchten, met hun kleuren en geuren, de juiste tijd en gunstige omstandigheden nodig hadden om tot ontwikkeling te kunnen komen.

Het geloof van de eerste leerlingen in de werkelijke aanwezigheid van Christus' lichaam in de Eucharistie bijvoorbeeld was het zaad dat lange tijd later vrucht zou dragen in de vorm van de eucharistische aanbidding buiten de heilige Mis, in de bouw van kerken of in onze aanbidding bij de tabernakels. Dit alles kon echter pas tot wasdom komen toen in de 4e eeuw de christenen op de voorwaarden konden rekenen om de eucharistische eredienst te ontwikkelen. Elke *nieuwigheid* heeft haar kiem in het begin, toen de vrucht nog onzichtbaar was.

Iets soortgelijks gebeurt met de geest van het Werk. Zeker, de heilige Jozefmaria ontving de essentie van het charisma, de kern van wat in de loop van de tijd zou worden doorgegeven, maar hij kon niet voorzien wat er allemaal uit die boodschap zou voortkomen; al tijdens zijn leven ervoer hij deze realiteit vele malen en het is logisch dat dit door de eeuwen heen zo zou blijven. Hardop biddend tijdens zijn verblijf in het Gezantschap van Honduras in Madrid in 1937, drukte hij het zo uit: 'Door de barmhartigheid van God ben ik de eerste schakel en jullie zijn ook eerste schakels in een ketting die door de eeuwen heen zonder einde zal doorgaan. Ik ben niet alleen; er zijn nu zielen – en er zullen er in de toekomst nog veel meer komen – die bereid zijn met mij te lijden, met mij te denken, met mij te delen in het leven dat God heeft geschonken aan dit lichaam van het Werk, dat nog maar net geboren is'.[11]

Mgr. Fernando Ocariz heeft er in Madrid, bij een van zijn eerste reizen als Vader van deze familie, op gewezen dat elke nieuwe fase in het Opus Dei 'voor ieder van ons een goede gelegenheid is om te overwegen opnieuw te beginnen, om met meer dankbaarheid en meer verantwoordelijkheid te beseffen dat het Werk in onze handen ligt'.[12] Deze dynamiek van het leven heeft Jezus in zijn priesterlijk gebed bij het Laatste Avondmaal al aan zijn leerlingen aangekondigd: 'Wie in Mij gelooft, zal ook zelf de werken doen die Ik doe. Ja, grotere dan die zal hij doen' (Joh 14,12). De nieuwheid van de continuïteit, waardoor de boom groeit en sterker wordt, is uiteindelijk het resultaat van de vereenzelviging met Jezus Christus en van de volgzaamheid aan zijn Geest. In Gods plan voor de mensheid zijn het de Zoon en de Heilige Geest die ons laten zien waarom de waarheid en de

geschiedenis niet met elkaar in tegenspraak zijn: de Zoon, de Waarheid in eigen persoon, is degene naar wie de geschiedenis verwijst en van wie de hele geschiedenis haar betekenis ontvangt; en de Geest, die de Kerk op haar aardse reis leidt, is degene die ons naar de volledige waarheid zal leiden.

[1] Mgr. F. Ocáriz, bericht, 7-7-2017.

[2] 2^e Vaticaans Concilie, *Dei Verbum*, nr. 8.

[3] Benedictus XVI, toespraak, 19-12-2009.

[4] Hl. Jozefmaria, *Gesprekken*, nr. 24.

[5] Benedictus XVI, algemene audiëntie, 26-4-2006.

[6] Paus Franciscus, apost. exh. *Evangelii gaudium*, nr. 11.

[7] Hl. Jozefmaria, *Gesprekken*, nr. 72.

[8] Mgr. F. Ocáriz, pastorale brief, 19-3-2022, nr. 10.

[9] Mgr. F. Ocáriz, bericht, 7-7-2017.

[10] Vgl. J.R. Newman, *Essay over de ontwikkeling van de christelijke leer*.

[11] Hl. Jozefmaria, *Naar binnen groeien???*, blz. 85.

[12] Mgr. F. Ocáriz, pastorale reis naar Madrid, 6/7-2017, op www.opusdei.org.

[Terug naar inhoud](#)

De teksten in dit boek zijn gepubliceerd en vertaald in verschillende talen onder de rubriek 'Geloofsleven' op de website opusdei.org. www.opusdei.org SBN: 978-84-09-57105-5 © 2024
Fundación Studium

www.opusdei.org